

РЕШЕНИЕ

№ 4908

гр. София, 22.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова
Снежанка Кьосева**

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **4544** по описа за **2021** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.72, ал.4 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/ във вр. с чл.208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба, подадена от В. Р. К., със съдебен адрес в [населено място], чрез адв. Н. против решение от 01.03.2021г., постановено по нахд № 2843/2020г. по описа на Софийски районен съд, НО, 121 състав. С решението е отхвърлена жалбата на В. К. против Заповед за задържане на лице № 372/18.02.2020г., издадена от полицейски орган при 06 РУ – СДВР.

Касаторът иска отмяна на съдебното решение и отмяна на заповедта за задържане. Счита, че първоинстанционният съд е постановил решението в нарушение на материалния закон. Излага подробни аргументи в подкрепа на твърденията.Иска решението и оспорената заповед да бъдат отменени.Претендира и направените по делото разноски.

В съдебно заседание, жалбата се поддържа чрез упълномощен представител.

Ответникът не изразява становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура пледира за неоснователност и недоказаност на касационната жалба.

Касационната жалба е процесуално допустима. Подадена е в срока по чл.211 от АПК от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и срещу подлежащ на оспорване съдебен акт.

Разгледана по същество е неоснователна.

С обжалваното решение съдът е отхвърлил жалбата на В. К. против Заповед за задържане на лице № 372/18.02.2020г., издадена от полицейски орган при Об РУ – СДВР, с която на основание чл.72 от Закона за Министерство на вътрешните работи е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ задържане за срок до 24 часа на В. К..

Въз основа на приетите по делото доказателства, от фактическа страна се установява, че на 18.02.2020г., в 06,50 часа ответникът в настоящото производство в качеството му на полицейски служител издал заповед № 372 от 18.02.2020г. за задържане на лице, с която касаторът е задържан за срок до 24 часа на основание чл.72 от ЗМВР, във връзка с досъдебно производство ЗМ 30/20г. за извършено престъпление по чл.346, ал.1 от НК.

Преди това, на 10.01.2020г. пострадалият от престъплението Б.С. се явил в РУ А. и съобщил, че предния ден, по мобилния телефон получил обаждане от скрит номер и непознат мъжки глас му казал "Манго, джипът ти се намира при "Пуйката" от [населено място] и в момента го разглобяват".

След оперативно издирвателни дейности е установено, че в [населено място] е адресно регистрирано лице с прякор "Пуйката", известен на МВР - лицето В. Р. К. и че същото лице има автоморга в района на Промислена зона в [населено място]. За установените данни е изготвена докладна записка от инспектор М.Д..

На 31.01.2020г. състав на СРС е издал определение, с което на основание чл.161, ал.1 от НПК е разрешено да бъде извършено претърсване и изземване на веществени доказателства от значение за досъдебното производство от автоморга в района на Промислена зона в [населено място]. Претърсването е извършено на 18.02.2020г. за времето от 07,55ч. до 08.35ч..

Същият ден, в 06,50ч. е извършено задържането на К., който в 11,10ч. е освободен. След това за времето от 11,10ч. до 11,20ч. К. е бил разпитан в качеството му на свидетел. Установен е и разпитан действителният собственик на автоморгата - свидетелят П. Т..

За да отхвърли жалбата, съдът от правна страна е изложил подробни съображения, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в изискуемата от закона форма и при спазване на материалноправните и административно-производствените правила.

Решението е валидно, допустимо и правилно и следва да се остави в сила.

Не са налице сочените от касационния жалбоподател отменителни основания. Съдебният акт е постановен при материалноправните изисквания на приложимата нормативна уредба, а формираните правни изводи са обосновани и законосъобразни. Правилни са изводите на съда, че заповедта е издадена от компетентен орган – полицейски орган по чл.57 ЗМВР, съдържа задължителните реквизити по чл.74, ал.2 от ЗМВР и че при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и материалния закон.

Неоснователно е възражението на касатора, че не е дадено описание на фактите и обстоятелствата, довели до неговото задържане. Органът във всички случаи следва да посочи обстоятелствата, които са го мотивирали да издаде процесната заповед за задържане, като е допустимо мотивите, т.е. фактическите основания, да се съдържат и в друг документ, неразделна част от административната преписка, който предхожда издаването на акта /Тълкувателно решение № 16/31.03.1975 г. на ОСГК/. В случая е посочено, че задържането е във връзка с досъдебно производство ЗМ 30/2020г. по

описа на Об РУ-СДВР, част от което са посочените по-горе документи – протоколи за разпит, докладна записка и съдебно определение. С тях се установяват фактическите основания.

Задържането на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР за срок от 24 часа е принудителна административна мярка, за прилагането на която е необходимо да са налице достатъчно данни, от които може да се направи обосновано предположение, че задържаното лице е извършило престъпление. За прилагането на мярката не е необходимо да са събрани категорични доказателства, установяващи участието на лицето в извършено престъпление. Задържането като принудителна административна мярка се предприема от полицейския орган при условията на оперативна самостоятелност, поради което не е необходимо предварително разрешение от прокурора, в каквато насока е касационната жалба. Целта на мярката не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения в извършването му или да се укрие, или да извърши друго престъпление, или да осуети наказателно преследване. В случая установената фактическа обстановка очертава достатъчно данни за съпричастност на В. К. към извършено престъпление, което е основание за прилагането на ПАМ по смисъла на чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, като не е необходимо тези данни да са пълни или категорично да уличават К. в извършването на престъпление. Задържането е преди претърсването и е с цел да не се осуети наказателното преследване. Обосновано е от налични към момента на задържането данни за съпричастност към разследваната престъпна дейност, установени чрез разпит на пострадалия от престъплението и въз основа на оперативно издирвателни дейности на полицейски служител. Тези основания не може да се разглеждат като неразумни и определящи задържането като произвол. Посочените данни биха убедили всеки обективен наблюдател, че задържаният може да е извършил престъплението. По изложените причини принципът на съразмерност не е нарушен. Правата на касатора не са засегнати в по-голяма степен от необходимото за постигане на преследваната цел.

С оглед на гореизложеното, неотнорми към законосъобразността на акта са и сочените от касационния жалбоподател обстоятелства, че не се е укривал от органите. Наложена принудителна административна мярка не е създавала по-големи ограничения на правата на лицето от предвидените в закона с оглед обезпечаване на работата на полицейските органи по разкриване и предотвратяване на престъпленията. Интензивността на извършваните процесуални действия е без значение за законосъобразността на издадената заповед. Принудителната административна мярка има превантивен и преустановителен ефект, прилага се независимо от това дали престъплението е установено по несъмнен начин, поради което действията на оторизираните органи по разследването на извършеното престъпление нямат отношение към нейната законосъобразност. Заповедта не противоречи и на целите на закона за защита на обществения интерес чрез незабавна намеса при наличните конкретни данни за извършено престъпление.

Предвид горното, настоящият съдебен състав намира, че обжалваното решение като правилно следва да бъде оставено в сила.

Ответникът не е претендирал присъждане на разноски, а на касатора не се следват.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2, предл. първо от АПК, СЪДЪТ,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20054939 от 01.03.2021г., постановено по нахд № 2843/2020г. по описа на Софийски районен съд, НО, 121-ви състав.
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.